

EL JOC DELS TRES

EL JOC DELS TRES

Davit Marchuet i Màs

Els personages de la novela, aixina com els fets que formen part de la trama, son fruit de l'imaginacio de l'autor. Algunes senyes historiquies aparegudes, com les noticies, que venen a determinar el marc en el que transcorre la narracio son veraces, si be poden haver segut alterades per a fer possible l'interaccio en els protagonistes.

El joc dels tres

Primera edicio: juliol 2018

ISBN: 9788417382384

ISBN eBook: 9788417447694

© del text:

Davit Marchuet i Màs
www.eljocdelstres.com

© de la coberta:

Davit Marchuet i Màs

correccio llingüística:

Juli Moreno i Moreno, Ricart Pla i Tomas

© d'esta edicio:

CALIGRAMA, 2018
www.caligramaeditorial.com
info@caligramaeditorial.com

Impres en Espanya – Printed in Spain

Queden prohibits, dins dels llimits establits en la llei i baix els apercebiments llegalment prevists, la reproduccio total o parcial d'esta obra per qualsevol mig o procediment, ya siga electronic o mecanic, el tractament informatic, el lloguer o qualsevol atra forma de cessio de l'obra sense l'autorisacio previa i per escrit dels titulars del copyright. Contacte en info@caligramaeditorial.com si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'esta obra.

*A Ana i Bernat,
en l'intenció de deixar-vos un testimoni de
compromís en el nostre passat, que tan sols es un fil
de la maroma que intenti entreteixir.
El futur, es cosa vostra.*

I a Rosa, ¿cóm no?

DAVIT MARCHUET I MÀS

«Una vegada que hages volat ya sempre caminaras per la terra en la vista mirant al cel».

Leonardo da Vinci
(Pintor, escultor, arquitecte, inventor...)

Rudiment

—Passats 11 dies en els que vaig estar clínicament mort, el mege es va vore obligat a extraure'm el volant de dins de la panxa. La major part dels budells se van podrir durant tant de temps d'espera. ¡L'accident frontal del meu coche contra eixe camio me reventà per dins! L'intervencio fon tan terrible que sols me tancaren en set punts de sutura. Fa poc, despuix de deu anys de l'operacio, el meu cos rebujà l'últim malait nuc fet en eixe fil paregut al d'aram.

—¿I mentres tant qué? —vaig preguntar yo en la curiositat de qui desija trobar-se en una historia fascinant.

Llavors callà i mirà als seus, com demanant perdo per tants anys de reserva. Fon un silenci breu, un tall necessari per a deixar arrere un relat, que davant del desconeiximent dels seus familiars, se converti en eixa historia fascinant.

Conversacio de l'autor en C.M.A.G.

1

Sortit

L'amenaça terrorista mantenia en alerta a totes les forces de seguretat. En aquella època el grup independentista actuava quasi a diari i en una contundència brutal. El mes anterior ETA¹ intensificà les seues accions i, en concret, la vespra d'eixe dijous, quatre nous assassinats s'afegiren a la llarga llista de víctimes. Es preveia un estiu dramàtic.

En un edifici del carrer de Baix, un brogit retronà enmig de la quietut de la sesta. No passà ni un minut del soroll que s'escoltà per l'escala, quan la veïna del pis de dalt, la tia Casilda, alertà a la policia. Les alarmes s'activaren en rapidea i l'operatiu actuà en una prontitud inusual.

L'estrepit provenia d'una cambra en el baix d'un edifici molt vell, declarat per l'ajuntament en ruïna. En el barri d'El Carme n'hi havia

1 N. de l'A.: El numero d'assassinats de ETA en l'època franquista, des de 1968 a 1975 fon de 44 víctimes. En el període democràtic, fins al dia del relat, se sumaren 478 morts mes, de les que en els anys 80, fins ad eixe 13 de juny, els assassinats ascendiren a 309.

moltes edificacions com eixa, que com era habitual en l'època, quedaven abandonades de la ma de Deu, o millor dit, dels seus governants. En els anys huitanta, l'administració valenciana estava ocupada principalment en fer-se en els ramals de la recent naixcoda autonomia i en les estadístiques d'intencionalitat de vot; no tant en conservar el patrimoni.

El Carme permaneixia en l'oblit. Este barri fon el nucli de l'antiga ciutat de València, una ciutat milenària, que es rodà per dos muralles: la musulmana del segle XI a l'est i la cristiana del XIV per l'oest. Els seus carrers estrets se dissenyaren per a guardar la frescor de les cases i a soles quan el sol dona de ple, a migdia, els seus raigs apleguen a l'empedrat. Es una de les ciutats mes antigues d'Europa, i encara conserva l'esperit d'una arquitectura propia i la personalitat d'un poble. El barri ha sofrit durant la seua existencia una constant adaptació i, si be en el passat guardà als musulmans dels invasors, el seu futur se decantà en periodos de diversa fortuna. Les seues vivendes se convertiren en palaus per a l'aristocràcia migeval, en un temàtic barri gremial, en prostíbul o en una zona marginal.

En 1985, el barri estava en mans de la segregada jovenalla que defenia l'anarquia en cinturons de cadenes, de punks maleducats i irrespectuosos en el mig, d'escoria rebel d'una societat que començava a consolidar la democràcia. Era residència de drogadictes, prostitutes barates i gent de mala classe que gandulejava per a sobreviure. No podent aspirar a una vivenda millor, se conformaven en viure allí en comunes, de mala manera.

Entre el desgavell, encara quedaven cases dels antics nadius que assistien dia a dia a la mort de la ciutat que els acovilava, aquella que fon noble i històrica. La gent major freqüentava els carrers de dia, en contrasten els joves desaparellats que gallipontejaven per la nit en gana de festa, cervesa i heroïna.

Les campanes d'alguna iglesieta tocaren les tres i mija, melancoliques.

Baix un sol de justícia, ja ben entrat el mes de juny, les sirenes s'obrien pas cap a l'immoble. El carrer ja s'encontrava pres pels antidisturbis. Dos celulars mal aparcaren a l'altura de l'estropejada porta. D'ells baixaren agents armats en la Z-70, creant un cordo de seguritat mes reduït. Mentrimentres els curiosos fruien de l'espectacul, un atre coche, de particular, tambe es detingue en el lloc de l'accio. En este viajava un home gros, abatut per la professio, que l'apartava de l'autentica vocacio.

En la joventut, Ricardo Mendoza renuncià a servir a Crist, a tall d'acabar el periodo de noviciat en el convent dels Dominics del Vedat de Torrent. L'amor carnal s'interpongue. El contrit era el sargent de policia que anava a fer-se carrec de l'investigacio. L'alarma escalà d'immediat al Governador Civil, i la responsabilitat li caigüe damunt com una llosa de pedra. L'actuacio no passaria desapercibuda.

La seua carrera no travessava pel millor moment. A principis d'any investigà un dramatic cas de corrupcio de menors. En la trama de proxenetes n'hi havien involucrats un grapat de persones i fins al tinent d'alcalde de Burjassot. Quatre chiquetes de 15 anys i dos de 14, una de les quals era filla d'un dels pederastes, eren obligades a prostituir-se en festes particulars. Des d'eixa experiencia en el que va vore les degradacions mes asqueroses que un home podia cometre, necessità abandonar la funcio policial i consagrar-se en cos i anima a Deu, des de la renuncia i el sacrifici. L'aspiracio es converti en medrar dins de la prelatura, per a continuar la carrera eclesiastica que abandonà quan era jove en pro de la de policia. Per a integrar-se de ple en la maxima orbita dels supernumeraris, ya que per economia era impossible, sols li cabia prestar els seus servicis i guanyar-se el favor. Aixina consagrà la seua existencia a viure conforme als manaments de Monsenyor Escrivá. Per al sargent, ser reconegut dins de l'estructura llaical, representava l'exit i culminar un somi.

De mala gana es forçà a començar la faena. En un gest de despreci, instintiu, es tapà el nas en el mocador, al temps que caminà cap a

l'edifici. Sense pressa es dirigí a la porta, obviant les salutacions dels policies. Front a l'entrada es detingue uns segons i s'eixugà la suor del bascoll. Plegà el mocador en delicadea, quadrant les puntes per a retornar-li la forma inicial donada per la plancha i se'l col·locà escrupulos en la bojaca de la chaqueta. En la martingala sols pretenia guanyar temps. Mentalment, el sargent orava en devocio, preparant-se per a complir un nou assumt. Enfrontar-se ad eixe cas, que pareixia podria intrincar-se, l'atemorisava.

D'una cadira de bova desculada penjava l'escopeta. Quan aplegà encara feya olor a polvora i els cartuchos que residien dins d'ella permaneixien buits. La vivenda despachava hostes. A lo llarc de la carrera professional mai pogue avear-se a les peripecies a les que assistí, i hague de soportar infinitat de situacions que li assolaren l'esperit. Conforme descobria fins a on aplegava la maldat de les persones, creixia en ell l'intolerancia cap a l'humanitat. Front ad aquell escenari, a primera vista, el dimoni de la desconfiança tornà a apareixer.

La tia Casilda, la veïna del pis de dalt, bramava mentres s'arreglava la bata a l'altura del si. Els rodets del cap se li membrejaven al temps que chillava i relatava histories d'uns inquilins que ocuparen, des de feya unes semanas, aquella porquera. El cap de la policia ordenà que abandonara la casa i, encara que dos agents l'espentaven en educacio cap a fora de l'immoble, ella permaneixia agarrada al pis com una llepaça.

Un jove fotograf tirà unes instantanees al forat, des d'a on aguaitaven les dos testes d'uns vellets que vivien a l'atra part. La sitara resultà ser una divisio de l'original edifici, per lo que el tabic, de rajola del quatre, era molt prim i debil en comparacio en les parets autentiques. L'inspector tractà de fer-los unes primeres preguntes ad aquells ancians, pero pronte es percatà que estaven sorts per complet i eren incapaços de mantindre una conversacio en aquell instant.

La veïna encara no havia tancat la boca i els dos agents, ja sense educació, espentaven en briu a la criatura que permaneixia aferrada al marc de la porta. L'anciana volia oferir la versió dels fets d'acort a l'experiència vixcuda.

—¡Son de la ETA! —chillava descontrolada—. ¡Ya ho dia yo, ya! El mes altot, chica, en lo “aseat” que es, pense que l’he vist en el Telediari. Porta “un pendiente” en l’orella.

¿Qué era lo que no estava be? El cap de la policia portava mes de vint anys de servici i el seu instint pareixia no funcionar aquell dia. A vegades, en tan sols englaudar dos o tres indicis, era suficient com per a intuir el succes i establir una causa. En eixa habitacio no era capaç de començar a embastar una trama. Sols estava en disposicio d’assegurar una cosa: lo que haguera passat alli, no tenia res a vore en cap banda terrorista.

Per una part l’habitacio mantenia un cert orde i per tant res apuntava a l’idea de que alli s’haguera perpetrat un robo. En un calaix mig obert qualsevol lladre esbelluçat podria haver vist en facilitat dos billets de cinc mil pessetes i un grapat de mil, al costat de roba interior femenina prou descarada. El tir en la paret, que desprengue gran quantitat de pols per tota l’estancia, fon disparat de molt prop donat el tamany de l’orifici. Dibuixat en terra, baix de la cadira, un cercul d’uns dos metros de diametro contenia un simbol que no coneixia; pareixia estar relacionat en alguna secta o rito satanic. Era un triangul, sobre el qual unes llinies curves que el comprenien, componien una forma de tres puntes. Tota la cambra permaneixia carregada a seny de ciris de diferents calibres, consumits en gran part fins a l’extrem d’haver-se fos escampant la cera als seus peus. Unes cordes, nugades a les revoltonades del sostre, caïen fins tocar terra, dalt mateixa del simbol. En un canto, baix d’una finestra que donava a un patiet, un revister contenia revistes d’indole sexual... de profund contingut sexual. La mes exposa, *Teenage School Girls*, publicava en portada a dos chiques molt jovenetes chuplant unes piruletes en actitud provocadora. I despuix un tripode, alli al mig, dispost en direccio cap ad eixe altar pervers i obsce.

¿Qué lligava tot allo?

¿Qué passà en aquell escenari?

¿Quína ment malalta necessitaria tots aquells elements en sa casa? ¿I per a qué?

El cervell del sargent buscà respostes mentres recorria l'estancia en la mirada. Al passar pel costat de la taula, advertí uns esguits resecs de lo que pareixia ser sangaça, i no dubtà en tocar la textura. Observà l'element viscos, fregant-lo entre els dits, i s'estranyà.

El fotograf tambe espentà en companyia dels dos agents a la veïna, que encara mantenia el tipo front als envists dels tres individus, que desconeixen que una veïna pesada es capaç de soportar qualsevol cosa, en tal de no perdre's cap detall de la casa d'un atre. Segurament, durant varis dies mantindria al corrent del succes en qui se creuara. L'informacio de primera ma es necessaria per al tergiversament d'un relat que amaga una historia que no es sap, pero que s'intuix, i ahi està el secret de la verdadera informadora del barri que no te res mes important que fer, sino dedicar-se a la labor humanitaria en pro del benefici colectiu, a costa de la difamacio individual. Un poc complicat d'entendre per a ments ben intencionades i carents d'un instint basic del que sols algunes dones i homens poden complaure's.

Recorregue l'estancia de nou i es detingue davant del suport. En l'artifici no es trobava ancorada la camara, era prou nou i casi desentonava alli. Les seues pates espatarrades estaven al mig de l'escenari com si algu haguera fet us d'elles. ¿Sería possible que algu haguera filmat lo que passà ahi feya unes hores? No entenia res. ¿Qui voldria filmar qué? El seu cap processava l'informacio, el simbol, l'escopeta, les cordes, les revistes pornografiques, el tripode... ¿Quína relacio tenia tot entre si? De repent, començà a imaginar-se una suposta escena. Les revistes li aportaren un ingredient sexual: evidentment, lo ocorregut fon filmat en video. ¿Podria tractar-se d'una violacio, acabada en assassinat per mans d'un sicopata vicios?

L'inspector s'atarantà. No conseguia pensar en aquell guirigall i ordenà a un agent que demanara una ambulancia. Seguidament se dirigi a les finestres que donaven al carrer i les comprovà, tancades i segures. No n'hi havia senyals d'estar forçades, a l'igual que la porta, que a l'aplegar els primers policies se la trobaren oberta. En seguretat els inquilins desestajaren l'immoble a gran velocitat sense assegurar-se de tancar. Caminà fins a la cuineta pero no es topetà en cap foguer o nevera. Tot era molt estrany. Pareixia que ningú vixquera allí pero, al mateix temps, la casa estava habitada, això era indubtable. Una panderola apolloncada es sorprengue per la visita, i correge pel banc buscant refugi. L'inspector, sense que els nervis pareguren alterar-lo mai, agarrà un got, i cul per amunt, tancà a l'insecte rosseguer negant-li la llibertat.

¡Qué dur era l'inspector!

Posseia una ment tan calculadora com gelada. L'únic plaer l'experimentava quan s'assentava a taula per a tragar qualsevol cosa mastegable. Eixe comportament el portà a tindre una panxa prominent que, solapada a un cos vast i desproporcionat, el convertien en un torrello. Despuix de tres anys de servici ininterromput necessitava un parentesis, pero els mijos escassos el mantenien fidel al seu compromís. Estava fart del sistema, lent i viciat per la burocracia, i al mateix temps rapit a l'hora de soltar delinqüents. S'aïllà de l'humanitat, era la manera de sobreviure. La pobra dona podia intentar regalar-lo, pero ell sempre permaneixia impassible, infranquejable, faró i estopenc. Res en este món podia traure-li un gest de tendrea o de visceralitat. Nomes quan se trobava a soles coixejava, a causa d'un ull de poll que li flicava el peu dret.

¡Era molt dur l'inspector!

Un altre agent cridà l'atenció de l'inspector des de les cambres interiors. Caminà a les estancies internes. L'humitat dominava l'ambient. Mentre s'adinsava per l'estret corredor podia percebre l'olor a vell, a podrit. En l'habitacio que pareixia ser la de matrimoni, s'encontrava l'agent que mantenia les portes obertes

d'un destabacat armari. No contenia res. El lilit estava per vestir, sense llançols. El matalaf era nou. La cambra estava reblida de ciris. L'agent li obrí la tauleta, mentres li confirmava que no n'hi havia res mes en l'habitacio que lo que li anava a mostrar. El calaix cloixi per la friccio i mostrà son contingut. L'inspector buscà explicacions en els ulls del companyo, i fon contestat en una alçada de muscles que obligà a recolocar la vista en les varies caixetes de preservatius Durex i la corda del seu interior.

Visitaren l'atra habitacio doble. No n'hi havia atres mobles, a part d'una cadira que tambe acumulava revistes pornografiques al mig dels dos lilitets. L'inspector caminà fins ad elles per a fullejar-les. No eren revistes normals a on sensuals chicotes mostraven els seus cossos exotics. Aquelles estaven plenes d'imagens a on chics i chiques se buscaven i es fonien fins a alcançar el plaer de la manera mes bruta que mai havia pogut vore ni somiar. Es senti ferit i humiliat. Les seues creences no acceptaven tanta immoralitat. Era un home massa recte i amant de la disciplina com per a vore rebaixat l'acte de l'amor entre un home i una dona, a eixa insolent juntura sense moral. Entre el monto de pornografia aparegue una fotografia, no massa recent, de tres jovens abraçant-se. Pareixien saludables i contents, feliços i molt units entre si. Dos chicons i una chicona d'uns setze anys, que contrastaven en tal tonellada d'obscentat.

Fora lo que fora, l'escena fonamentava la primera idea del sargent de policia. Eixa casa era el refugi per a portar a cap les fantasies erotiques d'un vicios, a qui se li n'havia anat la ma. Algu cridà des del salo a l'inspector.

Al tornar al menjador, dos enfermers que inspeccionaven la cambra en la vista en busca d'algun cos ferit, preguntaren el motiu que els requeri alli. L'inspector s'acostà a u d'ells i li feu una escolteta. El sanitari renegà entre dents pero obedi. Del maletinet extrague una botelleta transparent, a la qual punchà en una cheringa per a obtindre el liquit. En poca gana i sense pronunciar-se es dirigi a la tia Casilda que es negava a fofar del lloc, i en completa indiferencia

li la clavà injectant-li el líquid a la dona, qui, en dos o tres segons caigué desplomada entre els braços dels ATS.

A la bacinera se l'emportaren al temps que els presents agraïen el servei dels sanitaris. Llavors, els policies podien encarregar-se dels seus quefers. Cada pista que obtingueren seria de vital importància per a resoldre l'enigma. El seu pols s'apercebia massa accelerat i recorregué a una pindola que es trague de la bojaca.

El cap li feya mal i això no presagiava res bo.